

ПРОЛОГ

Раптом, просто посеред пустиря, з'явився він — свіжий земляний насип завбільшки з кротовину.

Проте це не була кротовина.

Ніхто не бачив, як той виник. Надворі була глибока ніч, шаленів шторм, тож селяни закрили завіси й безтурботно спали у своїх ліжках, закутані в ковдри з електричним підігрівом.

І поки вони спали, невеличкий земляний насип почав рости. Що дужче завивав вітер і періщив дощ, то більшим він ставав. Він ріс усе вище й вище, аж доки став завбільшки зі стіг сіна.

У небі затріщала блискавка, долиною прокотився грім. Земляний насип затрясся, його вершечок задрижав і тріпотів доти, доки з верхівки не висунувся сяйливий білий флагшток.

Флагшток дерся все вище вгору, здіймаючись із землі, немов бобове стебло з казки. Повністю вигулькнувши назовні, він на мить зупинився, а потім теж задрижав і затріпотів, оскільки сам був лише початком.

Ґрунт почав викривлюватись й розколюватись, тріщини божевільно пронизали весь пустир, і з них почало з'являться щось дійсно велетенське!

Дах. Гігантський алюмінієвий дах! Він здіймався все вище й вище, підштовхуваний шлакоблоковими стінами, що виходили на поверхню. Земля розсунулась, і, немов велетень, що прокидається, з неї почала підійматись ціла будівля. Балки з ляскотом встали на місця, дверні рами випростались, а скляні шибки знайшли свої жолоби. Щойно все опинилося на своїх місцях, будова раптом стихла.

Дощ досі періщив, умиваючи все довкола.

Згодом важкі сірі хмари розвіялись, і повний місяць засяяв, немов діамант. Ущух вітер, закінчився дощ.

На сусідньому полі заспівав півень. Настав ранок, і блідо-світанкове небо в долині змінило свій колір на яскраво-блакитний. Незабаром перші промені сонця пробігли селом, яке досі дрімало. І там, біля підніжжя пагорба, який розташовувався саме посеред

пустиря, те, що спочатку було не більшим за кротовину земляним насипом, тепер перетворилось на новісінький супермаркет.

Затріпотів вітерець, і на верхівці флагштока розгорнувся бордово-золотий прапор з одним-єдиним словом.

«Гримм».

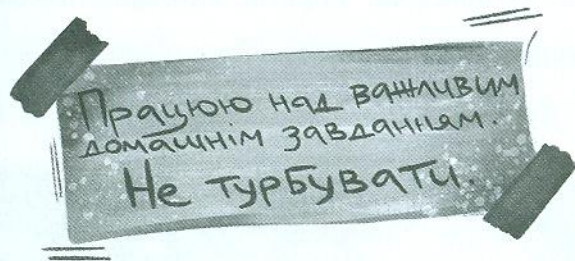
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Лана нудьгувала. Дощ нарешті припинився, але вона й досі не мала з ким гратись.

Зазвичай її старший брат Гаррісон вигадував найгеніальніші ігри. Наприклад, «Лицарі Круглого столу» або «Солдати та зомбі». Проте відколи Гаррісон перейшов до старшої школи, він став іншим. Серйозним. І хоча зараз у нього теж канікули, все, що він робить, — це сидить у своїй кімнаті та вчиться.

Коли Лана після сніданку постукала до нього, щоб дізнатись, чи не хотів би він погратись у будиночку на дереві, Гаррісон, не сказавши ні слова, зачинив двері простісінько в неї перед носом.

А тепер, через десять хвилин, вона повернулась перевірити, чи не передумав брат, та натомість побачила на дверях велику записку:

«Я впевнена, що це стосується лише наших батьків, — подумала Лана. — Готова закластися: він потайки сподівається, що я знову покличу його гратись».

Цього разу вона вирішила не стукати. Зайшовши, Лана побачила Гаррісона, що сидів